

Конспект лекції 2.2 Люблячий лідер (Частина 2)

Те, про що ми з вами говоримо, є основою нашого служіння. Хоча комусь може здатися, що в цьому немає нічого особливого, просто виявляйте любов до членів вашої церкви, а що такого? Це ж не якісь космічні технології. Щоправда, виявляйте любов, турботу, молитесь за ваших підопічних поіменно. Поставте собі за мету створити у вашій церкві таку єдність, як у Бога Отця з Богом Сином. Саме таку відповідальність і покладає Бог на ваші плечі.

Як це зробити? Кожен, швидше за все, виробить свій підхід, але головне розуміти, що це ваше завдання. Моліться за це і дійте. І оскільки це Боже бажання, Він обов'язково допоможе вам. Бог силою Духа Свого Святого діятиме, допомагатиме вам, направить вас і вашу церкву на цьому шляху, і тоді прийде довгоочікуваний успіх. Як ви бачите, успіх визначається не кількістю людей, а тим, наскільки ми з вами виконуємо Божу волю, досягаємо тих цілей, які ставить перед нами Бог. Так, мені подобається бачити, як збирається велика кількість людей довкола Слова Божого. Але ми з вами бачимо, що успіх в Божих очах полягає в тому, щоб ми з вами створили необхідну єдність.

Намагайтеся познайомитися з кожним братом, кожною сестрою особисто, виявіть у цьому старанність. Коли ми почали розподіляти нашу велику церкву по маленьких групах, я навіть певною мірою був шокований тим, що насправді не знаю тих людей, які місяцями й навіть роками відвідували наше служіння, сиділи в перших рядах. Коли почали спілкуватися з цими людьми особисто, дізнаватися про них більше, дізнаватися про їхні проблеми, про те, з чим вони борються, я був просто приголомшений! Я пам'ятаю, як до мене підійшов один із пасторів моєї церкви, і сказав: "Нам потрібно терміново помолитися за одну людину, він назвав його ім'я і сказав: "Пам'ятаєш, він постійно сидів у третьому ряду, щотижня, кожне служіння. У мене навіть була думка, що він, мабуть, стане добрим кандидатом на роль служителя". "Так, пам'ятаю, а що з ним, про що треба помолитися?" Другий пастор відповів мені: Я розмовляв з ним, розпитував про його життя і знаєш, що він мені сказав? Що він накоїв у п'ятницю? Він настільки розчарувався в житті, потрапив у депресію, що вирішив якнайшвидше розпрощатися з життям. Він зробив усе можливе, щоб заразитись СНІДом. Саме ця людина не може бути!" Виявляється, дуже багато людей борються з дуже серйозними проблемами, а ви навіть не підозрюватимете про це доти, доки не поговорите з людиною особисто. Так легко провести якийсь служіння, якусь програму, всім мило посміхнутися перед виходом і вирушити додому, а вдома можна просто запитати дітей: "Ну як, вам сподобалося?"

Ні, Господь бажає близьких взаємин між нами та Ним і близьких взаємин один з одним. Я міг би багато розповідати вам історії з життя тих людей, яких ми дізналися ближче, хоча багатьох ми так і не впізнали. Я пам'ятаю, як у місцевій газеті я прочитав історію про поліціанта, який застрелив кількох людей, а потім застрелився сам. Я думав: "Яка трагедія!" І тут до мене підійшов один зі співробітників нашої церкви, і сказав: «Ти знаєш, він минулої неділі був у нас на служінні» Що? У нашій церкві? На нашому служінні? Ця новина змусила мене переглянути те, що я проповідував. Я відкрив свої записи й виявив, що в тій проповіді я не нагадав слухачам Благую звістку про спасіння через Ісуса Христа, не закликав до покаяння. І знаєте, тепер я більше ніколи не проповідую без того, щоб не нагадати людям про Христа, про спасіння, доступне кожній людині через жертву Христа. Незалежно від того, який був обраний уривок, якою є його головна думка, я все одно нагадую людям про спасіння. Тому, що ми з вами не знаємо, хто прийде до наших зібрання, з якими думками, з якими намірами. І я

завжди нагадую людям про те, що заклик, який вони чують на цьому служінні, можливо, є останнім закликом Божим до них, останнім шансом на покаєння та отримання спасіння. Тому, що ніхто точно не знає, що з ним відбудеться завтра. А про цього поліціанта можна сказати, що, можливо, він уже мав злість на якусь конкретну людину, і може він уже планував те, що сталося, і, можливо, він у своїх пошуках, метаннях вирішив зайти в цю церкву, послухати те, що там кажуть, і це справді був його останній шанс. А що він почув у церкві? Розмову про великий Вавилон з книги Об'явлення 13 розділу? Я й досі пам'ятаю цю проповідь.

Звичайно, ми з вами довіряємо суверенному Богу і нам не потрібно надто багато думати про себе, проте Бог покладає на нас з вами досить серйозний обов'язок. Я зараз думаю про те, скільки ж разів ми знаходилися поряд з людиною, так і не дізнавшись, так і не з'ясувавши, що саме з нею відбувається, з якими обставинами бореться вона чи, можливо, від чогось страждає. Комуś здається, що коли церква маленька, то ми всі добре знаємо одне одного, але не завжди так. Можна виявитись самотнім і у великому натовпі, і в групі з п'яти осіб. І тому ми намагаємось цілеспрямовано проводити час у спілкуванні один з одним, запрошуємо один одного додому. Іноді навіть проводимо кілька днів разом і все тому, що хочемо знати один одного особисто.

Подивимося, на приклад апостола Павла. Перше послання до Солунян розділ 2 з 5 вірша: «**5** Ми слова підслесливого не вживали ніколи, як знаєте, і не винні в зажерливості. Бог свідок тому!

6 Не шукаємо ми слави в людей, ані в вас, ані в інших.

7 Хоч могли ми потужними бути, як Христові апостоли, але ми серед вас були тихі, немов годувальниця та, яка доглядає дітей своїх.

8 Так бувши ласкаві до вас, хотіли ми вам передати не тільки Божу Євангелію, але й душі свої, бо були ви улюблені нам.

9 Бо ви пам'ятаєте, браття, наше струднення й утому: день і ніч ми робили, щоб жадного з вас не обтяжити, і проповідували вам Божу Євангелію.

10 Ви свідки та Бог, як свято, і праведно, і бездоганно поводитися ми між вами, віруючими!

11 Бож знаєте ви, як кожного з вас, немов батько дітей своїх власних,

12 просили ми вас, і намовлювали та показували, щоб ви гідно

поводилися перед Богом, що покликав вас у Своє Царство та в славу.”

Який чудовий уривок! Чи не правда? Кожен із нас, хто перебуває у служінні, має добре запам'ятати його. У 7 вірші, дуже цікаво сказано:” **7** Хоч могли ми потужними

бути, як Христові апостоли, але ми серед вас були тихі, немов

годувальниця та, яка доглядає дітей своїх.” ... Павло міг звернутися до

віруючих, і сказати: «Ви пам'ятаєте, я був для вас, як мама і тато, а ви для мене

улюблені діти Як мати, як годувальниця, я дуже ніжно делікатно ставився до вас”. А в

11 вірші: " **11** Бож знаєте ви, як кожного з вас, немов батько дітей своїх власних,

12 просили ми вас, і намовлювали та показували, щоб ви гідно

поводилися перед Богом, що покликав вас у Своє Царство та в славу."

Ви бачите, Павло як мама і як тато з ніжністю і силою наставляє віруючих, як піклуватися про інших. І це покликання — це якась робота для Павла — це його сердечне бажання. І він сам каже: "Я міг би прийти до вас, як апостол". Отже, у нього справді були всі права апостолів, він міг з'явитися до церкви, і сказати: «Я - Павло, апостол. І оскільки я апостол, то вимагаю, щоб ви зробили це, і це для мене». Його співробітники могли б сказати: "Я пророк такий, я такий апостол". "Ні, я нічого не вимагав з вас, я був до вас ніжний, як мати". І, як ви розумієте, серцю матері неважливо о котрій годині ночі щось відбувається: дитині боляче, погано, - мати йде до неї та знаходиться поряд з нею. Мати не намагається щось взяти з дитини, заробити, сказати: «Ти мені повинен заплатити за це». Ні, материнська турбота і любов виходить з її серця — це сама суть материнства. І потім Павло каже: "Я діяв і, як батько, іноді це, можливо, здавалося законництвом: надто багато тверджень, законів, постанов. Але я, як батько, шукаю найкращого для вас, і всі мої вказівки - це напрямні лінії для вас, щоб ви знали, як чинити й, роблячи правильно, ви отримали благословення від Бога, це дійсно найкраще для вас. Отже, я підбадьорюватиму вас, я зупинятиму вас, якщо ви робитимете неправильно. Я роблю з вами так, ніби робив би це зі своїми власними дітьми. Я не розглядаю вас, як групи дітей у дитсадку, яких я найнявся нянчити. Ви для мене не чужі діти - ви для мене мої." Якби ми з вами придбали таке мислення, якби ми з вами перестали розглядати братів і сестер з наших церков, з наших груп так, ніби ми нянчимо їх, як дітей з дитячого садка, і набули б стосунків, як у Павла, коли він розглядає віруючих, як власних своїх дітей. Я не приїжджаю до церкви щонеділі та щосереди для того, щоб нянчитися з кимось, я не нянька. Різниця, як ви розумієте, величезна. Якби ви попросили мене доглянути ваших дітей, але, сподіваюся, ви цього ніколи не зробите. Хоча час від часу ми доглядаємо ваших дітей, а це, зізнаюся, зробити дуже складно, тому що ми не можемо їх карати. Звичайно, ви розумієте, що я жартую, я не збирався нікого з них карати, але припустимо, що ваші діти прийдуть до мене. Я приділю їм якийсь час, може, навчу чомусь, може, дам щось поїсти, а потім відправлю їх додому — це ж ваші діти, не мої. Я помічаю, що часто ми підходимо до нашої церкви саме з таким ставленням, маючи таке мислення. Як сильно такий підхід відрізняється від моїх стосунків з моїми власними дітьми та з тими, яких ми усиновили. Це мої діти. Рівень спілкування, рівень моєї присвяченості зовсім інший.

І Христос бажає, щоб наше ставлення стало іншим, щоб ви сказали собі та Богові: "Тепер моя церква - це моя сім'я. Тепер це мої діти, і оскільки тепер це мої діти, на мені лежать певні обов'язки. Візьміть список своїх членів церкви й моліться за них, як про своїх дітей, дивіться на них, як на своїх власних. Це зовсім інша концепція. Коли у новонаверненого є тато та мама – за них можна бути спокійним. Тепер у них є сім'я, є стосунки зовсім іншого рівня, є турбота та піклування. Раніше я говорив так: "Ви - новонавернений? Відвідуйте курси підготовки до хрещення. Ви вже пройшли ці курси? Відвідуйте іншу біблійну групу. Бажаєте стати проповідником? Відвідуйте заняття для проповідників". Зараз ми робимо по-іншому. Всіх новонавернених ми розподіляємо по маленьких групах, ми просимо досвідчених віруючих стати духовними батьками та матерями, свого роду усиновити, удочерити їх. Звісно, духовний батько чи мати не завжди знають відповіді на всі запитання, і це зовсім необов'язково. Наприклад, я, як звичайний батько, у разі потреби. везу своїх дітей до лікаря, тому що я не знаю, як лікувати переломи та багато інших хвороб. Але відповідальність за одужання лежить на мені, я мушу відвезти до лікарні, я мушу подбати про те, щоб призначення лікаря виконувались.

Звичайно, ви не зможете мати такі стосунки із сотнею людей. Виберіть 3, 4, 5 людей і дбайте про них, як про своїх дітей. І збираюся вглядатися в те, що відбувається в їхньому житті, хочу разом з ними створити міцні, близькі, глибокі взаємини та, якщо щось у їхньому житті піде не так - це буде моя проблема. Навчіть інших членів церкви такому ж відношенню. Розподіліть їх у маленькі групи від 3 до 5 осіб, скажіть їм: "Ви бачите, як я роблю з вами - чиніть і ви подібним чином". У цьому є ключ до керівництва, навіть групою з двадцяти осіб. Ви не зможете знати всі обставини життя навіть 20 осіб, я не зможу знати все про вас, що перебувають у цьому залі, я не зможу стати духовним отцем для всіх вас. Справжній лідер розподіляє потрібну роботу для служіння між усіма учасниками. Тому ви й розподіляете відповідальність між усіма. Ви кажете: "Ось, ваші троє, четверо, п'ятеро – дбайте про них, я один не зможу зробити це якісно. У нас у всіх є своя робота, свої справи, свої обов'язки, але коли ми розподілимося по маленьких групах - тоді буде успіх." Уявіть, якою сильною, міцною буде ваша церква, коли матиме такі взаємозміцнюючі зв'язки. Ви знаєте, про що записано в 1-му посланні до Коринтян у 13 розділі? Але прочитаймо цей розділ, тому що часто буває так, що ми міркуємо дуже довго, висловлюємо власні ідеї, але мало приділяємо уваги читанню Слова Божого, тим самим не віддаючи Богові належної поваги. 1 Коли я говорю мовами людськими й ангольськими, та любови не маю, то став я як мідь та дзвінка або бубон гудячий! 2 І коли маю дара пророкувати, і знаю всі таємниці й усе знання, і коли маю всю віру, щоб навіть гори переставляти, та любови не маю, то я ніщо! 3 І коли я роздам усі маєтки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любови не маю, то пожитку не матиму жадного! 4 Любов довготерпить, любов милосердствує, не заздрить, любов не величається, не надимається, 5 не поводить нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, 6 не радіє з неправди, але тішиться правдою, 7 усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить! 8 Ніколи любов не перестає! Хоч пророцтва й існують, та припиняться, хоч мови існують, замовкнуть, хоч існує знання, та скасується. 9 Бо ми знаємо частинно, і пророкуємо частинно; 10 коли ж досконале настане, тоді зупиниться те, що частинне. 11 Коли я дитиною був, то я говорив, як дитина, як дитина я думав, розумів, як дитина. Коли ж мужем я став, то відкинув дитяче. 12 Отож, тепер бачимо ми ніби у дзеркалі, у загадці, але потім обличчям в обличчя; тепер розумію частинно, а потім пізнаю, як і пізнаний я. 13 А тепер залишаються віра, надія, любов, оці три. А найбільша між ними любов!" Прочитані слова говорять самі за себе, але як часто наші церкви роблять щось інше, але тільки не те, про що йдеться в цьому розділі. Ми не відомі як християни, які виявляють справжню, божественну любов." Цей брат так добре співає, у цієї сестри такий талант співу."

А чи можна помріяти про те, щоб наші церкви були відомі, як ті, де є справжня любов? Чи це можливо? Все починається з вас, із лідера. Якщо лідер любить інших, як своїх

власних дітей, начебто немає жодної різниці, і потім всі інші члени церкви починають наслідувати його приклад. Якою чудовою стане церква! Вам, напевно, хотілося б бути частиною такої церкви. Захочуть усі! “Пастор постійно молиться за нас, як про своїх дітей! Я бачив, як він, стоячи на колінах, волав до Бога про мене! Як про мене дбають у моїй церкві! Мої наставники піклуються про мене, як піклуються батько та мати! Я почувуюся прийнятим у велику родину.” Нам потрібно поставити собі таку мету. Книга Дій розповідає нам про життя першої церкви. І я думаю, що це була відповідь на молитву Христа. Між учнями була особлива єдність, особлива любов, і люди, що їх оточували, помічали це. Дивіться, вони навіть продають свій маєток, вони нічого не вважають своїм, але діляться один з одним. Між ними немає жодної людини, що потребує. Дивіться, як вони дбають один про одного, як вони люблять одне одного. І ми читаємо:” **І щоденно до Церкви Господь додавав тих, що спасалися**”. Зауважте, що перша церква робила те, про що Христос молився. Ми з вами читали, написано в Євангелії від Івана в 17 розділі, і дивіться, який результат - **І щоденно до Церкви Господь додавав тих, що спасалися**”. Ми бачимо, що в їхньому житті відбувається те, про що Павло пізніше напише у своєму посланні. Вони стояли пліч-о-пліч за євангельську віру, безбоязно поширювали Євангеліє, звістку про Ісуса Христа. Навколишні бачили таке життя, розуміли, що з ними Бог, вони вірили, що Христос є Месія. І ось вам східний менталітет, ось вам любов, яка проявляється не тільки в почуттях. Так, я думаю, що якась частина була і в почуттях, ми ж – люди та не є якимись роботами, але справжня любов проявляється у справах. Ви пам'ятаєте послання Якова: **«Коли ж брат чи сестра будуть нагі, і позбавлені денного покорму, а хтонебудь із вас до них скаже: Ідіть з миром, грійтесь та їжте, та не дасть їм потрібного тілу, що ж то допоможе?»**

Справжня любов проявляється насамперед у справах. Ви пам'ятаєте слова Христа? **Якщо любите мене, дотримуйтеся моїх заповідей**”. Перша церква справді виявляла любов в дії, коли вони бачили когось нужденним, вони діяли, вони покривали цю потребу, але ця любов не була сліпою, вона не належала до нероб. Пам'ятаєте, Павло пише: **“Хто не хоче працювати, той не їж”**. Тут інше. Кожен працював на спільне благо, виявляли турботу та любов, і який був чудовий результат! Справді, це фундаментальні істини. Так важливо, щоб таке ставлення, таке мислення стало вашим, щоб ми не просто робили щось для церкви. Ми хочемо бути церквою, яка по-справжньому любить Господа і одне одного. Це наша ціль!